

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8770 Ingelmunster
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 21, Nummer 4
Oktober—November—December 2015
Afgiftekantoor: 8770 Ingelmunster

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Weststraat 48
8770 Ingelmunster

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Interview met Patricio en Pedro	7
Voor koude winteravonden	9
Even Ecuador	10
Tapori-Acties	14
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en wee ...

Zondag 13 september : terug thuis

een half uurtje geleden goed aangekomen "ten huize van de Diazkes". Goede vlucht met stevige landing door harde windstoten... Zo vliegen we meteen weer in de "gewone" werkelijkheid: vanuit de lucht de grote stof- en rookpluim van de Cotopaxi, een goed half uur aanschrijven bij de migratiedienst waar vier mensen aan het werken waren en er nog eens vier blijkbaar heel interessante dingen op hun gsm volgden, een ongeval op de weg, een oude bus die ons bijna verstikte met zijn uitlaatgassen... en terug thuis.

In het vliegtuig weer voor urgence-arts gespeeld want een man was flauw gevallen... Niets ernstigs eigenlijk maar toch wel ongemakkelijk want dan hang je daar temidden boven de oceaan en heb je een bloeddrukmeterke, een glucosemeter... en een thermometer... maar weinig of geen medicatie. Ik heb diene mens toch een aspirientje laten nemen en regelmatig doen drinken... En als dank kreeg ik weer- KLM! - de klassieke porseleinen oude huisjes van de grachten van Amsterdam. Ik heb er al een stuk of vijf, en die zijn altijd Bethlehem in onze kerststal, daar waar het goed is. Saulo krijgt de Bols die erin zit.

Voilà, we zijn weer "in den draai". In het vliegtuig was er tijd voor "reflectie en planning". (reflectie kon je lezen in het vorig nummer....'volle dagen')

Dinsdag 22 september : dat is nu weer echt Tapori

Drukke consultatiedag met als start... een man die zijn kinderen bij ons "in bewaring" wilde komen geven, letterlijk. We kennen hem, de kinderen en zijn vrouw en zijn ouders en andere broers en zussen al sinds jaar en dag: een eindeloos verhaal van tsjolen, ruziemaken, een beetje werken en dan vooral weer geen werk hebben, vechten, drinken, jaloers zijn op anderen en op je vrouw, messteken toedienen, drugs verkopen. 't Is 't verhaal van die vrouw die ondanks spiraaltje en sterilisatie toch nog drie kinderen kreeg, van de man met zijn open beenbreuk die ik thuis moest genezen, van het roodkapjestweelingske van een kerstfoto van weleer, van lijmsnuiven en honger hebben.

Nu wil hij die kinderen in bewaring geven... "want mijn vrouw is weg, de kinderen gaan niet meer naar school want ze hebben geen kleren, en ik kan ze geen boterham geven".

't Was weer een koude douche "-realiteit" die ons, Ivonne en ik, eerst kwaad maakte, want het is altijd de schuld van anderen en zelf steekt hij weinig of niets uit. Maar anderzijds is het ook heel zielig want 't zijn mensen die met onze maatschappij gene weg kunnen en altijd achterop lopen want zelf niet creatief of krachtig genoeg om iets te ondernemen, en die daarbij nog een culturele erfenis van jaloezie, nijd en zelfbeklag meetorsen.

De vraag is wat we nu echt voor die kinderen kunnen, mogen en moeten doen. Jammer genoeg is er geen alternatief en eigenlijk zal dat "in bewaring" geven ook weer maar voor een tijdje zijn: misschien vraagt hij dat uit weerwraak tegenover zijn vrouw die voor het ogenblik niet bij hem is en hoogst waarschijnlijk bij een andere man inwoont. Door de kinderen te plaatsen probeert hij haar te dwingen om terug te keren. Toch heel erg triestig, want de kinderen gaan dezelfde weg op, dezelfde toekomst tegemoet ???

We zullen proberen goed te slapen en morgen met een fris hoofd, doen wat we kunnen, 't is te zeggen een nieuwe plek op school zoeken - het schooljaar is al drie weken bezig! -, zorgen dat ze 's middags bij ons iets kunnen mee-eten en daarna in de bibliotheek hun huiswerk kunnen maken. Een broertje met lichte intellectuele beperking en spreekmoeilijkheden kunnen we een plekske geven in het dagverblijf, en misschien ook een boterham en wat kleren en vooral wat aandacht. Tapori blijkt een plek te zijn waar ze uit zichzelf steeds opnieuw naartoe komen, na bijna twee jaar weggebleven te zijn. Ik hoop dat we naderhand er toch in slagen om een enigszins positieve stempel op hun leven te drukken. Nu gaan slapen... morgen weer een dag.

Wel en wee ... (2)

Zaterdag 26 september : weekverslagje

Hier een drukke week (bijna) achter de rug. 't Was een goeie week, in die zin dat er veel zinvol en nuttig werk geleverd is. Deze morgen had ik eerst vergadering met Kathy, toch altijd opnieuw een heel goeie en verantwoordelijke collega-compagnon. Dat doet deugd en geeft gerustheid. Samen hadden we het over onze eerste AIDS-patiënte, een jonge vrouw van 23 die ik begin juli zag met een heel raar en zorgwekkend beeld. Ik stuurde haar door naar de hematoloog en die stelde de diagnose. Nu heeft ze veel complicaties en ligt in het ziekenhuis. De tijden veranderen, ook hier, en de verstedelijking en toenemende mobiliteit en migratie van mensen doet ons tot nog toe veel meer kwaad dan goed.

Voor de rest blijft het toch wel vaker voorkomen van 'ontwikkelingsproblemen bij kinderen ten gevolge van perinatale moeilijkheden' ons zorgen baren. Eén gezondheidscentrum waar vrouwen bij wie een normale bevalling te voorzien is, "moeten" gaan bevallen, maakt ons echt bang. Ik zag vorige week weer een kindje dat daar geboren was, één maand oud, een te groot hoofdje, helemaal slap, een zesde kindje van een vrouw van 32. We hebben een CT-scan gevraagd en ik hoop dat ik ongelijk heb in mijn vermoeden van wat we gaan zien. In die polikliniek zijn er immers alleen maar heel jonge en vaak onervaren mensen aan het werk, zonder een toezien oog of hulp waar nodig. De vraag is wat wij hiermee kunnen doen. Misschien toch een gesprek aanvragen met de hoofdarts van het gezondheidsdistrict waar Pomasqui toe behoort, want het is toch echt wel erg wat aan het gebeuren is.

Daarna was er nog directievergadering, ook een heel goeie vergadering, met als eerste puntje de reis van Pedro en Patricio. Ik had echt met Patricio te doen, want hij is nu al zenuwachtig. Gelukkig stelt het feit dat onze Elies in België "goed voor hen zal zorgen" (letterlijke woorden van Patricio), hen (en ook mij) gerust.

De cursus die ze zullen volgen heet "From minus 6 months up to 6 years of age: fostering child development". Vrij vertaald is dat een cursus over psychosociale begeleidings- en opvangmogelijkheden van kinderen vanaf "in de buik" tot de leeftijd van zes jaar. Er zullen mensen van China, Vietnam, Zuid-Afrika en Ecuador deelnemen aan deze cursus, die georganiseerd wordt door Arteveldehogeschool Ghent en gefinancierd door VLIRUOS.

En tussendoor nog dit : hier spelen de politieke spanningen en de economische crisis in ons voordeel. Er wordt gesproken over uitdunnen van het staatsapparaat en besparingen. We horen in het nieuws steeds vaker praten over "samenwerking openbaar-privaat"... en de tijd is dus rijp om een aantal voormalig opgelegde vereisten en manieren van werken aan te kaarten en hierover te onderhandelen. Zo bijvoorbeeld een heleboel administratieve rompslomp, de vier maaltijden die de kinderen moeten krijgen binnen de zes uur die ze in Taporì verblijven (je hebt toch goed gelezen hé!), het nooit mogen sluiten van het centrum terwijl veel mensen (ouders en kinderen inbegrepen) snakten naar vakantie en het feit dat in augustus veel middelen en energie verloren ging omdat veel kinderen niet kwamen, enzovoort. We krijgen precies weer wat adem en dat geeft energie en goesting.

Ik hoop alleszins dat ze in eerste instantie hun autoritaire air van zich afleggen... want dat sloeg toch echt wel aan ons hart vorig jaar... Ik zie die champetter van dokter nog binnenstormen in de consultatie, grote witte schort, borst vooruit, papieren in de hand, en zonder ne goeien dag te zeggen alle laden en kasten opendoen, op zoek naar ook maar één ampouleke of pilleke dat over tijd zou zijn... Echt niet schoon om zien...

September is zoals gewoonlijk een onregelmatige maand waarbij groepen langzaam opnieuw samengesteld moeten worden en sommige ouders de draad maar aarzelend opnemen. De stap naar een centrum voor kinderen met een beperking is ook hier soms moeilijk voor ouders van kleine kinderen.

Wel en wee ... (3)

Zaterdag 31 oktober: een beetje verademing.

't is hier nog stil. Iedereen is aan het uitslapen want vandaag is het de eerste dag van een lang weekend. 'k Heb al een beetje gelezen in een gemakkelijk boek van Javier Moro, een historische roman over hoe het pokkenvaccin 200 jaar geleden vanuit Spanje naar Latijns-Amerika gebracht werd. Luchtig en ook wel interessant, even goed ter afwisseling van een paar "zware" boeken die ik helemaal wil lezen maar er enige tussenpozen voor nodig heb: "Het proces" van Kafka en "de lachende man" van Victor Hugo. Dat als inleiding om maar te zeggen dat het hier ook "boekenbeurs" is.

Boeken blijven toch wel mijn "vluchtruimte" en "rustoord", als is het maar voor een paar minuutjes per dag. Een schoon kado zou toch wel ne keer zijn : "een ganse dag mogen lezen zonder enige verplichting of storing".

Verder gaan we deze dagen ook nog een daguitstapke doen. Nu is het elke dag in de namiddag aan het regenen. De aarde herademt en Saulo werkt veel in den hof. De mais is al gezaaid om tegen Pasen weer humitas, die maisbroodjes, te kunnen bakken. Er zijn ook weer veel bloemen en dus ook kolibrietjes dat het een lieve lust is om ernaar te kijken. Er zijn er elk jaar precies meer... of zou het zijn dat ze elk jaar minder plaats vinden in de altijd maar groeiende stad, waar ook Zambiza deel van begint uit te maken ? Nu goed, voor ons mogen er veel vogels in onzen tuin komen. 't Maakt het afwassen nog schoner en plezanter want deze week zag ik op een bepaald moment meer dan vijf verschillende soorten vogelkes, waaronder ook het evenaarsroodborstje dat geluk brengt, in de struik voor onze keuken.

Normaalgezien moet er hierbij ook nog brood gebakken worden, maar dat deden we vorige zondag bij mijn schoonbroer en schoonzus al. Met de hele familie, een veertigtal mensen tussen vijf maanden en 85 jaar schat ik, werd weer vijftig kilo bloem en bijhorende hoeveelheid eieren, smout en boter, suiker, kaas, kaneel, enzovoort verwerkt tot ongeveer 1000 broodjes. Mooie fotootjes hierbij ...en o.a. ook de "catzos" (hapjes)... ongeveer 1000 werden er opgepeuzeld. Je zou dat ne keer moeten serveren op een receptie in den Belgiek...

Allemaal verslagjes dus over rustige dingen, ter compensatie van de rest van de tijd, die andere 90 % die toch wel gevuld is met meer bezorgende, zorgwekkende, zorgelijke en verzorgende dingen. 't Is druk in Taporí en altijd blijven er heel intense verhalen deel van ons dagelijks doen en laten. Zo weten we sinds deze week dat het kindje van drie maand bijna geen hersentjes heeft. Enkele weken geleden kwam de mama, die zelf 24 is met haar vierde kindje, bezorgd naar de consultatie: "Er is iets niet goed met Adriana. Ze staart soms en draait haar oogskes dan weg". Dinsdag kwam ze, tussen twee consultaties, met de CT-scan, waarop we vooral veel zwart zagen, allemaal water. Ik stond gelukkig naar het licht gedraaid en kon de moeder mijn gezicht niet zien. Ik had het zo erg niet verwacht en moest zelf eerst slikken en even nadenken over wat zeggen en hoe dit nieuws brengen. Niet mooi... niet fijn. Nu zoeken we nog naar de oorzaak, mogelijks een infectie tijdens de zwangerschap, eenmaal de hersentjes al aangelegd waren. En de toekomst... dat weten we nog niet. Soms is het wonderlijk met "hoe weinig hersenen" een mens toch (gelukkig?) kan (over)leven. We starten in ieder geval deze week nog de vroegbegeleiding en kine op, in eerste instantie om het kindje te leren kennen.

En dan is er ook nog het verhaal van Hugo, de man van 36, afkomstig uit het Amazonewoud, die vorig jaar meer dan 15 minuten bedolven lag onder de aarde, een werkongeval... en nu in een rolstoel, met nog maar weinig mogelijkheden tot communicatie en hoogst waarschijnlijk nog weinig kort en lang geheugen, in Quito bij vrienden inwoont, "van God en mens verlaten"... of toch nog niet helemaal... Zijn vrouw heeft hem achterlaten, zijn moeder is meegekomen

Wel en wee ... (4)

naar Quito, zijn twee kinderen worden opgevangen door familie in het Amazonewoud. Bij deze passen nog maar ne keer de woorden: 't Kan verkeren...

En dan heb ik nog niets over Karlita geschreven, een meisje van 14 dat ik veertien dagen geleden in allerijl en onder politiebegeleiding het ziekenhuis binnenbracht... : hierover lees je wel mijn geschrijf ("primum non nocere") in een volgende Vogel.

Donderdag 5 november: terug uit een andere wereld

Nu zijn ze nog heel moe en Patricio beweert dat hij van de hoogte weet, op zich weinig waarschijnlijk maar het zal allemaal wel door de vele indrukken en het toch wel heel goed gevulde programma zijn. Alles blijft nog doordringen en van eerst algemene commentaren kwam het op de vergadering deze middag al tot enthousiaste vertellemen: mooi om te horen wat hen opgevallen is, o.a. de drukke en supergeplande Vlaamse agenda's en over hoe proper het overal wel is (???)

Ik sluit me heel graag aan bij hun contentement en dankbaarheid. Jullie hebben er allemaal voor helpen zorgen dat dit een onvergetelijke ervaring werd waar ze veel leerden. En Patricio vulde aan: We mochten veel leren... en nu is het aan ons om dat allemaal door te geven.

Wie allemaal moet ik hier niet bedanken.....neem mij niet kwalijk dat ik geen namen noem, want dan vergeet ik er zekeren jullie weten het, mijn dankbaarheid ligt in het hart!

Ik hoop dat dit alles jullie niet teveel vermoeid heeft... want door hun enthousiasme steken ze zeker ook anderen aan om bij gelegenheid en de gepaste kans ook eens te komen. Voor mezelf is dit echt een belangrijke mijlpaal: tot nu toe kwamen veel mensen vanuit België naar Ecuador, nu kon het ook eens omgekeerd en konden mensen uit Tapori aan de levende lijve voelen hoe jullie allen Tapori dragen en koesteren en hoe de Vlaamse maatschappij draait.

Zaterdag 7 november : thuis, op het kerkhof en in Tapori

Op 1 november zijn we naar Otavalo gereden en daar bezoek gebracht aan het plaatselijke kerkhof. Dat was echt indrukwekkend, zoveel mensen, overal eten, graven het een tegen het ander, zonder steen... en waarbij iedereen gewoon over die boebelkes liep. Soms denkt ne mens dan dat alles toch wel heel relatief is, want eigenlijk zag je er weinig of geen verdriet. Anderzijds had ik er toch een ongemakkelijk gevoel bij. Wij liepen er rond als toeschouwers, zoals er zeker nog waren. Ikzelf trachtte te vermijden om over de graven zelf te lopen, maar dat lukte vaak niet. En misschien miste ik toch ook wel een eerder bedrukte sfeer. Allemaal indrukken en gevoelens die wij als westerlingen met de dood verbinden. Nochtans was het beleven van Allerzielen op het kerkhof ook heel intens maar het leek eerder op een groot feest. Hoe relatief alles toch!

Vandaag hier klaar voor een nieuwe "instuif". Straks komen verschillende families met kinderen met wie Lien in de lagere school zat. We zijn goeie vrienden gebleven en komen elk jaar één of twee keer samen. Vandaag is het dus hier "colada morada en broodbakdag", nog steeds naweeën van Allerheiligen en Allerzielen.

Deze week deed ik door de Allerheiligenvakantie geen consultaties. Ik dacht wat respijt te krijgen en tijd te hebben voor het onderzoek, maar dat werd maar half en half. We hadden immers ook nog de klassieke vergaderingen, van directieraad van de v.z.w. tot vergadering met Kathy over de consultatie en de patiënten, en ook nog de personeelsvergadering en de interdisciplinaire vergadering met de revalidatiegroep. Alles goed voor toch een uur of tien vergaderen... Wat ne mens toch allemaal moet communiceren. Gelukkig waren het allemaal goeie

Wel en wee ... (5)

vergaderingen, met als grote opsteker dat ons eetfestijn met bijhorende optredens in het park van Pomasqui, op 18 oktober, dag tegen de extreme armoede, deze keer iets meer dan 3000 usd opbracht. We leren dus blijkbaar uit de ervaring van de voorbije jaren en zo was iedereen content. De inspanning van die dag en ook van alle voorbereidingen loont dus wel de moeite.

Pedro en Patricio gaven ook wat verslag over hun reis naar België. Alles komt nog met brokjes en beetjes, want ze hebben echt een drukke agenda afgewerkt... "met Elies als onze chef en manager"! Voor de volgende personeelsvergadering bereiden ze een compleet verslag voor. Maar hier alvast enkele opmerkingen: Vlamingen zijn ongelooflijk harde werkers en georga-

Broodbakdag

niseerde doordrijvers - gaan jullie het op den duur nog geloven ook? - ; ze waren blij verrast en verwonderd over hoeveel er gekwebeld en getetterd werd op het missiefest in Moorsele ; Vlamingen hebben niet veel woorden nodig om noden te zien en heel snel tot actie over te gaan (vb. ivm de nieuwe rolstoel die Pedro in Dominiek Savio zomaar kreeg : die van Ecuador is kapot....wel...neem er hier een andere mee en we zien well!) ; de noordzeegarnaaltjes zijn heerlijk en het bier en de wijn zo lekker; de mensen zijn zo gedisciplineerd in het verkeer en ze zagen bijna geen politieagenten; het ophalen van de vuilnis verloopt zo efficiënt en er zijn geen loslopende honden; het weer in Ecuador is toch wel veel aangener; en vooral... ze waren blij verrast over hoe Tapori in het hart van vele mensen leeft. Dat is maar een greep uit hun eerste indrukken. Patricio heeft het meest last met aanpassen. Volgens hem heeft hij last van de hoogte, maar het zal vooral vermoeidheid zijn, denk ik. Hij zorgde ook heel goed voor Pedro en had zo een extra taak. Vaak herhaalden ze ook hun dankbaarheid voor de hulpmiddelen, o.a. de tillift die ze vanuit Dominiek Savio mochten gebruiken!

Eén en al dankbaarheid dus en zelf ben ik zo blij dat de reis helemaal goed verliep: dank nogmaals aan iedereen die hiertoe bijdroeg.

Interview met Patricio en Pedro

Impressies van Patricio over zijn verblijf in België (kinesist van Taporì)

Ik vind België een mooi land en wat me vooral opvalt is de orde en de stiptheid...☺ Wat voor mij het grote verschil was met Ecuador is de geavanceerde technologie. Dit zagen we vooral tijdens de bezoeken in Gits: bv de audiometrie-kamer met goeie apparatuur, in een kamer die helemaal geïsoleerd was. Er was voor de kinderen een knop en wanneer ze een geluid hoorden moesten ze daar op drukken, met als gevolg dat dit een treintje in gang zette. (Hij vertelde dit met grote bewondering).

Het kennen, de wetenschap, de kennis over de therapieën, dat is volgens mij hetzelfde in Ecuador als in België. Het grote verschil met hier zijn de technische hulpmiddelen. In België heeft een gehandicapte persoon vaker recht op bv een nieuwe rolstoel, spalken, elektronische hulpmiddelen... Die luxe hebben wij hier niet, we moeten voortdoen met de middelen die we hebben. Bv er werd een speciaal apparaat gebruikt toen Pedro met zijn rolstoel van de trap van het vliegtuig moest komen.

Toen we in België waren verbleven we enkele dagen in Gits in het Dominiek Savio Instituut, voor kinderen, jongeren en volwassenen met een neuro-motorische beperking. We bezochten daar de verschillende ateliers. Het viel mij op dat daar mensen waren die zich alleen bezig hielden met het maken van hulpmiddelen. Iedereen werkte nauw verbonden met elkaar en alles bevond zich dichtbij het instituut met hun kinderen.

Hier in Taporì maak ik zelf de spalken of de aangepaste zeteltjes en dergelijke meer voor de kinderen. Na mijn opleiding kine volgde ik zelf 10 jaar geleden en met de hulp van Taporì een cursus over de "Methode van Tardieu" waarmee kinderen met hersenverlamming behandeld kunnen worden. In België wordt meer de methode van Bobath gebruikt. Ik leerde hierover in mijn basisopleiding maar ik gebruik liever Tardieu waarover ik meer geleerd heb. Van alle opleidingen neem ik het beste, wat best past bij elke patiënt.

Een ander groot verschil is dat men in België ook huisbezoeken doet. Dit is voor ons heel moeilijk wegens de afstanden en het transport en dat zou ook betekenen dat ik dan in Taporì niet beschikbaar zou zijn.

Wat mij van ideeën is bijgebleven om toe te passen in Taporì is dat therapeuten van verschillende disciplines (orthopedagoog, gedragstherapeut, logopedist, kinesist,...) in één ruimte met een groepje kinderen samenwerkten. Dat zou ik ook graag doen: 1 dag per week samen met alle therapeuten werken met een bepaalde groep kinderen of jongeren. Zo kunnen we ook meer van elkaar leren...

Op een pop die van karton gemaakt was, schreven alle therapeuten hun doelstellingen op. Dat zouden we ook in Taporì kunnen toepassen.

Van 18 tot 31 oktober volgende we een congres in Gent aan de Artevelde Hogeschool. We logeerden er in een hotel met veel faciliteiten. De badkamer was helemaal aangepast aan Pedro. Het was op een half uur stappen naar de cursus. De titel van het congres was "Fostering Child Development". Het ging over de ontwikkeling van het kind van 0 tot 6 jaar. Thema's als intellectuele ontwikkeling, motorische ontwikkeling, gezondheid, seksualiteit, genderidentiteit, zwangerschap, bevalling, taalproblemen, armoede ... kwamen aan bod. Het was een internationale conferentie met mensen uit Rwanda, Ecuador, Suriname, Cambodja, Zimbabwe, Vietnam, Zuid-Afrika, België,...

Wat mij opviel was dat de problematiek en de bezorgdheid overal ter wereld eigenlijk dezelfde is.

Ikzelf vond het interessant om de samenleving te begrijpen, maar praktisch gezien was de inhoud van de cursus niet zo toepasselijk op mijn vakgebied, enkel de motorische kant. Voor Pedro, die psycholoog is, was dit veel interessanter.

Interview met Patricio en Pedro (2)

Het bezoek dat we brachten aan "Reddy Teddy" in Gent (kinderopvang van de Bond Moyson) in het kader van de cursus, is mij erg bijgebleven. Het was er heel mooi en er was veel aandacht voor de kinderen en hun ouders die ook vaak uit andere culturen kwamen...

Impressies van Pedro, de psycholoog van Taporì

Ik had nooit gedacht, met mijn handicap, dat zo'n reis naar België mij ooit zou lukken en nu ben ik heel dankbaar dat dit toch werkelijkheid werd.

Wat mij in België vooral opvalt is de organisatie en de stiptheid. Stiptheid vind ik een goeie zaak. Vooral bij ontmoetingen neemt men dat hier niet zo nauw... Opvallend was ook dat men structureel veel meer aandacht heeft voor mensen met een handicap zoals ik. In België kon ik de bus nemen. Hier moet ik daar niet aan denken. Ook de toegang tot gebouwen tot gebouwen is veel beter in België...

Het was er wel koud. En het eten was wisselend lekker. De smaak is er anders: meer bitter-zoet, bv witloof is een moeilijke smaak voor ons (nvdr: hier ontzettend veel zout en suiker en ook zuur). Ik vond de tomaten met kleine garnaaltjes zeer lekker en ook het bier is erg lekker. Ook het verkeer is anders, veel fietsen, dat zie je hier weinig.

De ontmoeting met de mensen was heel hartelijk. We voelden ons echt welgekomen en het leek alsof we familie waren. We voelden er sterk de genegenheid van de mensen uit België die Taporì mee ondersteunen. In Antwerpen hadden we ook een bijeenkomst met een 10 tal personen die de Taporì-benefiet al enkele jaren organiseren. We waren onder de indruk van zoveel organisatietalent en werkkraft, waarvoor dankjewel!!

Bij ons bezoek aan Gits, kreeg ik een nieuwe rolstoel. Ik zag daar hoe men werkte met mensen met een beperking. Sommigen die zich door hun handicap bijna niet meer konden bewegen, hadden daar toch de mogelijkheid toe doordat ze een elektrische rolstoel hadden. Er zijn ook veel hulpmiddelen om te communiceren, bijvoorbeeld met de computer... Alles is technisch veel beter ondersteund.

Wat ik meedroeg vanuit Gits is dat kinderen en jongeren met een beperking meer gestimuleerd worden om productief te zijn. Er wordt meer gefocust op ontwikkeling en er wordt meer gepland naar de toekomst toe. Dat zou ik hier ook willen doen: Helpen organiseren dat sommige kinderen cursus kunnen volgen bv brood leren bakken, keramiek maken,... We zouden hiervoor kunnen samenwerken met cursussen die bv door de staat georganiseerd worden. Op die manier wordt gezorgd voor de toekomst van elke persoon. De moeilijkheid blijft hier echter dat er weinig aangepaste plaatsen zijn voor mensen met een handicap. In België zijn er ook veel meer tegemoetkomingen op het vlak van werkgelegenheid en gezondheid..

Het congres waarop we uitgenodigd waren in Gent ging over de ontwikkeling van het kind van 0-6 jaar. Dit onderwerp werd benaderd vanuit de verschillende culturen. De deelnemers waren sociologen, verpleegkundigen, artsen en enkele psychologen. In Ecuador hecht men weinig belang aan psychologen. "Da's enkel voor de mensen die gek zijn" wordt er gezegd. Binnen Ecuador heb je nog verschillende gewoontes. Bv bij sommige mensen worden kinderen die zich slecht gedragen thuis gestraft, vaak met klappen of met de broeksriem. Of men gaat naar een heks of een sjamaan om het kind van de kwade geesten te bevrijden. In Taporì is de functie van een psycholoog ondertussen wel aanvaard maar hierbuiten is het niet evident.

Iets wat we hier meer moeten leren is om veel meer met de omgeving samen te werken wanneer een kind het moeilijk heeft. We moeten veel meer de ouders, de leerkracht, de therapeuten betrekken om samen tot een diagnose te komen en een gemeenschappelijk plan uit te werken. We moeten dat dan samen opvolgen en ook mee helpen om de toekomst van dat kind te plannen.

Het is de bedoeling dat na het congres iedereen in zijn eigen land en werksituatie een project uitwerkt. Ik doe dit over 'hechting en ont-hechting'. Het project binnen Taporì zal bestaan uit enkele ateliers met de ouders en overleg op interdisciplinaire vergaderingen waarbij ik aan andere mensen kan doorgeven wat ik geleerd heb. Ik geef ook les in het hoger onderwijs bij de Salesianen en zal ook daar mijn kennis doorgeven aan de psychologiestudenten.

WARME KERSTGROETEN MET EEN TIP VOOR JULLIE KOUDE WINTERAVONDEN...

Het klinkt misschien raar, maar ook hier op de evenaar kan het soms heel koud zijn... vooral hoog in de bergen, 's avonds wanneer de zon weg is. We maken dan soms "canelazo" klaar. Kaneel is immers een kruid waar je warm van krijgt. En dat effect wordt nog versterkt door er een groot of klein geutje "puro" of "puntas" aan toe te voegen. Dat is een soort rum die hier gedestilleerd wordt uit rietsuiker, vaak in geheimstokerijtjes in het nevelwoud. Daar zijn immers veel rietsuikervelden die door afro-ecuadoranen, de vroegere zwarte slaven, bewerkt worden. Wij hebben hier thuis altijd wat "puro" staan, in een plasticen groene sprite-fles, want "spirit" krijg je er wel van. En de canelazo krijgt nog een extra tropisch tintje door de maracuya, onze passievruchten... Ik maakte er voor jullie een aangepaste versie van, zeker het proberen waard voor een gezellige huiselijke winteravond.

Ingredienten

- 4 kleine kaneelstokjes of een koffielepeltje kaneelpoeder
- 2 kruidnagels
- Een halve liter water
- 60 gram (riet)suiker (meer of minder al naargelang jullie (zoete)mondje)
- 4 passievruchten
- 2 bladeren van appelsienen of mandarijntjes of clementientjes, goed gewassen
- Een scheutje rum zoals voor de Caipirinha of Mojito (kan eventueel ook weggelaten worden en zo ook aan kinderen gegeven worden)

Bereiding

- Laat gedurende gedurende vijf minuten op een laag vuurtje het water koken met de kaneel, de kruidnagels en de suiker
- Haal het vruchtvlees uit de passievruchten en mix die in een blender eventjes met een beetje water. Je mag niet te lang mixen want de gebroken pitjes kunnen een bittere smaak geven. Voeg het gezeefde passievruchtensap toe aan het water en laat nog vijf minuutjes licht meekoken
- Neem van het vuur en voeg de appelsien-, mandarijn- of clementienblaadjes toe. Laat het drankje nog een vijftal minuutjes trekken en zeef het
- Dien alles heel warm op in een tas of in een thee-glas en laat iedereen naar believen een scheutje rum toevoegen

Een warme kerst-abrazo van op de evenaar
Inge.

Even in Ecuador

Even in Ecuador, even meedraaien in Tapori: indrukken van een Vlaamse dokter. Ook zo bereik je de kliniek... (19 oktober)

Vandaag werkte ik mee in het atelier van de jong volwassen gehandicapten , maar omdat er een aantal interessante consultaties bij zaten riep Inge mij om nog mee te volgen. Op een gegeven moment kwam een moeder in paniek binnen met haar dochter Carla (15 jaar , zwaar gehandicapt). Carla was aan het reutelen en had hoge koorts, allemaal begonnen na het innemen van medicatie om een EEG te laten nemen in verband met eventuele epilepsie.

Inge dacht aan de hypertermie door de medicatie ,die ze eigenlijk niet mocht krijgen, ik aan een acute pneumonie, soit het was heel dringend. Ze belden naar het (nu nieuwe) centrale oproepnr 911 maar werden na steeds opnieuw dezelfde uitleg , ieder keer weer doorverbonden. Uiteindelijk zou er een ziekenwagen over 30 minuten kunnen komen (na een telefoon die al 20' duurde!). Inge besliste dan maar om zelf met Carla naar het ZH te rijden.

(en verder.....lees Inge's verhaal 'per primum non nocere' in een volgend nummer van de Vogel)

En dan een andere wijze om naar het labo te gaan.... (20 oktober)

Vandaag een uitdaging. Ik moest met Maria , een '4de wereld' madamtje van hier , met de bus naar het labo rijden om bloed laten prikken en een afspraak voor een echo te maken, met centen van Tapori. Voor mensen die het financieel moeilijk hebben en daardoor medische zorgen zouden nalaten, houden ze een fonds ter beschikking en 'moeten' de patiënten de helft daarvan terugbetalen op de manier en termijn waarop ze het zelf kunnen. Dat madamtje, analfabete, doet 'recyclagewerk' , t.t.z. ze 'controleert' de vuilbakken op straat.... , ze is ergens in de 50 en heeft al een ganse familiale-criminele voorgeschiedenis waarvoor Inge's stamboomblad te klein was. Kleiner dan 140 cm schat ik haar, ze kon niet eens spreken door de opening in de venster van de balie in de kliniek. En dan voel je ook dat ze verlegen zijn , zich niet durven presenteren, wat afhankelijk zijn van de goodwill van de anderen. Maar deze keer was ik mee! Ik was fier op mezelf omdat alles vlotjes verlopen was , de juiste halte afgestapt , ze verstonden me overal, alle attesten hadden we mee, ... 37 \$ voor het bloedonderzoek, en 19 \$ voor de echo op voorhand te betalen. Wat leven wij in België toch in een luxeland op dat vlak... Toen we terugkwamen vroeg ze aan Inge hoe ze het moest terugbetalen. "We zullen er nog wel over praten" zei Inge. En toen beloofde ze direct dat ze maandag met een cavia zou komen : ik zal er wel eens van proeven maar vind het toch maar een beetje griezelig.

Een 'gewone' Tapori-dag : 27 oktober

In de keuken geholpen met Monica en Nancy. Het valt mij op hoeveel mensen hier vanuit hun eigen kinderen met een handicap , geïntegreerd worden in Tapori. Nancy (ik schat haar eind de 20) had tot vorig jaar een man en een dochtertje. Haar man overleed aan kanker en haar dochtertje Saira van 2 j dat een zware handicap had, gevolg van een ernstige hersenvliesontsteking , is toen ook overleden. En toch leven mensen hier voort , nemen hun leven terug op. Inge zelf staat soms versteld over de flexibiliteit van mensen , terwijl je je afvraagt hoe jezelf zo'n dingen zou overleven.

· Gesprek dan met Caro en Sylvana (twee 'opvoedsters' van de grote gasten en van de kleuterkes). We hadden het over voorbereiding van een woordje dat ze zouden moeten brengen op de algemene vergadering van Tapori : het ging over de Bobath-cursus die ze volgden. Altijd stuurt Inge aan op: 'je moet bijleren', vragen waar je mee loopt 'opzoeken' , jezelf 'uitdagen' ...het komt heel vaak terug. Mooi om te horen. Ook in de consultatie wil Inge steeds mensen aanzetten om niet te berusten , te blijven durven dromen , hun lot in handen durven nemen. Hoe belangrijk blijft communicatie toch en goed-

Even in Ecuador

will ...

- En dan de consultatie : We zagen de mama met haar kindje Adriana (de diagnose was enkele tijd geleden : vermoedelijk een waterhoofdje). En nu de CT scan : vreselijk , dat kind heeft bijna geen hersenen meer en de rest is water , en toch...het leeft, het wordt gewaar, het voelt zeker de zorg die de mama heeft. Het is ook een wezentje waar we ons moeten over ontfermen.

En dan Hugo, 37 jaar: 1,5 j geleden viel hij, bij een werkongeval, in een put en lag 15 min bedolven onder de aarde . Hij kan niet meer praten , nauwelijks stappen , communicatie en begrip zijn zeer beperkt...Verlaten door zijn vrouw en kinderen, opgevangen door zijn moeder maar die heeft ook geen inkomen. Beiden verhuisden erna naar Quito en wonen nu in bij Hugo's vriend van destijds. Zo goed en zo kwaad en zo liefdevol als mogelijk! Maar die mensen hebben ook geen ervaring en daarom kwam hij nu voor evaluatie en later therapie... schrijnend.

Bij het zien van al deze mensen denk ik dan: wat is bewustzijn, wat is leven, wat is lijden toch. Het maakt ons mens dat we over deze dingen kunnen en mogen denken. En het is in die duisternis van leven dat wij mensen vaker zien waar het echt op aan komt. En hoewel je niemand zo'n dingen toewenst, kan je toch soms dankbaar zijn voor die momenten van wijsheid die ons zo worden gegeven....

Allerzielen : 2 november

Samen naar Otavalo geweest , het stadje gekend voor zijn kleurrijke geweven stoffen en zijn typische klederdracht: de vrouwen met geborduurde witte bloezen en lange rokken en de mannen met witte broeken en blauwe poncho en hoed.

En voordien, het was Allerzielendag, gingen we naar het kerkhof. Het zag er zwart van het

Even in Ecuador

volk. Het is hier de gewoonte om op het graf van overleden geliefden ,samen met de familie o.a. broodmannetjes te gaan neerleggen, te eten , soms ook te zingen. Iemand gaf zelfs de kruisen een nieuw verflaagje terwijl iedereen er maar langs liep. Het is eigenlijk een echt feest.

En wie bidt voor de overledene mag ook mee-eten. We liepen kriskras over het kerkhof , over en op en tussen de graven . Bij ons zou dat eerder oneerbiedig lijken. Ik heb foto's

genomen, eigenlijk een beetje in het geniep (zonder door de lens te kijken) en op goed geluk af . Zo proef je toch een beetje de sfeer. Cultuurverschillen kunnen soms zo boeiend zijn. Waar bij ons eerbied en verdriet overheerst, wordt van Allerzielen hier een feest van verbondenheid, vriendschap en vreugde gemaakt.

Een grauwe werkelijkheid : 4 november

Een wandelingetje naar de buitenwijk van Zámiza ,op zoek naar de natuur die hier zo overweldigend zou moeten aanwezig zijn maar die verdoezeld wordt door het straatvuil , de afvalstortingen op allerlei plaatsen langs de berghellingen, de vele overal half-afgebouwde woningen. Overal

wordt er gebouwd en de afstand tussen het dorp en het oprukkende Quito wordt steeds kleiner. En dan krijg je nog de geur en het lawaai van de auto's met gratis soms wolken zwarte roet (de bussen in Quito halen hier wereldrecords!) . Elk dorp evenwel lijkt hier gelukkig wel zijn dorpsplein te hebben, en dit is vaak een verademing : mooi zo , ook in Zambiza. Toen ik terugkwam liep ik daar naar toe. Achter de omheining van de sportvelden zag ik dat daar enkele varkens (allen aan een koord) aan het grazen waren. Daartussen een hoopje kleren... maar dan ook zwart haar. Toen ik dichterbij kwam lag daar een meisje, haar ogen toe, half hikkend-snikkend dacht ik, wat schuim op haar lippen. Ik dacht dat ze gevallen was , misschien een epilepsieaanval. Ik maakte haar 'wakker' maar ze reageerde suf. Ze probeerde recht te komen maar kon op zichzelf niet stappen. Ik rook dat ze gedronken had . Ze was echt stomdronken. Ik vroeg haar waar ze woonde en ze leidde me naar een afgemaakt plaatsje waar nog een biggetje vast hing en kroop over die omheining. Ze was totaal gedesoriënteerd. Ik bracht haar naar huis, stommelend, vragend of iemand haar kende. Er kwam een jongen op haar af die haar meenam en beweerde haar broer te zijn maar het niet was. Toen kwam nog een vrouw mij te hulp en die wist waar haar mama woonde. Toen we er naar toegingen kregen we enkel een paar jongens te zien en ook nog de papa (?). De vrouw zei dat we hen nu moesten achterlaten: was het schaamte, was het 'moei je hier niet mee'?

Vreselijk: 15 jaar, een mooi meisje, hoe kwetsbaar nu voor misbruik en hoogst waarschijnlijk ook wordt ze geconfronteerd met huiselijk geweld. Ik weet niet , hoe moet je daar nu op reageren ? Eén ding is zeker : het kan niet door de beugel. Hoe ziet de toekomst van zo'n kind er uit?..

Tapori — Acties

10 januari 2016 : op naar Wulvergem

Het nieuwjaarsteam staat er klaar in Ontmoetingscentrum “De Walvis” in Wulvergem (Heuvelland). Wulvergem ontwikkelt er zijn dessertkunsten en die worden aangeboden samen met een koffie of een biertje of wijn : we schrijven 14u.

Om 15u kunt u genieten van de muzikale nootjes van ‘De Loko’s’ uit Kemmel (even googelen)

Inschrijven (5€ pp) via BE45 0631 4328 4189 of 0496/181712 van Tine Tournicourt.

Tine zorgde er voor dat de opbrengst van die namiddag naar Tapori gaat!!!!

De Kerstkaartjes – zie vorig nummer : nog even aanbevolen

Dany Taelman, supporter van het eerste uur, neemt de verkoop op zich:

De kaartjes zijn volledig gemaakt in Tapori (nog even naar <https://youtu.be/aKkHlix50M>)

Rosita (te zien in de film) maakt van oud papier en karton mooi handgeschept papier en onder leiding van Carmita hebben de jongeren van de ateliers de motieven geknipt en geplakt, alles uit natuurlijke materialen.

Er zijn 4 verschillende motieven en een pakje met 4 kaartjes kost 6 euro (er zijn geen omslagen bij) : bestel bij Dany onder 056.514708 of dany.taelman@skynet.be

Zij stuurt die op samen met de gegevens voor betaling!!!

“Live” zijn de kaartjes tegen een crèmekleurige achtergrond met figuurtjes in pastelgroen, geel en paars

Tapori Winter Edition!

Nu met barbecue!

TAPORI

Save the date!

**KOOP EEN
KERSTAPORIBOOM**
12/13 > 12 > '16

 > Kerstmarkt Sint-Antonius-Zoersel >
 Handelslei 167 — Halle-Zoersel

**TAPORINDOOR
PIÑATAPARTY**
30 > 01 > '16

 >>> Bar Venetië >>>
 Turnhoutsebaan 197 — 2140 Borgerhout

**3^e EDITIE
TAPORIBENEFIJT**
07 > 05 > '16

 > Koetshuis & Gemeentepark >
 Kasteeldreef 55 — 2980 Halle-Zoersel

Solidariteitsgroep Dynamiek uit Zoersel organiseert reeds jaren een kerstbomenverkoop op de kerstmarkt van gemeente Zoersel. Ieder jaar kiezen ze een ander goed doel uit waar de opbrengst naar toe gaat.

Dit jaar viel hun oog op Tapori. Na een gezellige avond met hen door te brengen waarin zowel Tapori als de werkgroep Dynamiek werd voorgesteld, werd de samenwerking beklonken.

Op 12 en 13 december bent u welkom in Zoersel om de mooiste kerstboom uit te kiezen. De Taporiwerkgroep zal jouw kerstaporiboom aan huis leveren. Gezelligheid in uw huiskamers én in Tapori verzekerd dus!

Trek uw dansschoenen aan en kom feesten ten voordele van Tapori op de Taporindoor: Pinãtaparty! Dit is hét feestje van de winter waarin koude en donkerte weggelachen wordt! Party like there is no mañana!

Wees meer dan welkom op de 3e editie van een spetterende benefiet! Op deze zonnige dag kan u:

- > Deelnemen aan kinderworkshops, een groots kubbtornooi of boerengolf
- > Luisteren naar live muziek
- > Een (h)eerlijke maaltijd verorberen
- > Het project Tapori beter leren kennen in de Tapori-experience
- > Gezellig samen komen met vrienden bij pot en pint
- > Feesten als de beesten
- > ...

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
Presentatievideo op Youtube:
http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag. De overige 95% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Tapori.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)